

VUIT CANÇONS CAMÍ DE FIGUERES

PER CARME GUASCH DE SOLER

VUIT CANÇONS CAMÍ DE FIGUERES

I

Fem via, que aquest camí
ens durà cap a la plana
que pressentim des d'aquí.

Els pollancre verticals
canten una cançó lírica
de tristeses vegetals.

Les muntanyes queden lluny;
la cinta del riu ens guia
amb la plata que s'esmuny.

Fem via, que allà, en el fons,
es veu estesa la plana
cenyida pels horitzons!

II

Castellfollit: un castell
damunt la roca basàltica
que li és fossat i escambell.

Castellfollit: un palau
que s'aboca al precipici
retallant-se en el cel blau.

Castellfollit és un niu
gronxat per la melodia
que va murmurant el riu.

III

La carretera
corre que corre
passa i esborra
els pins més alts;
lliga i deslliga
cases i eres
i les drecceres
i els camí-rals;
i arrasa pobles
i sega userdes,
blanes i verdes,
com una falç.

IV

Argelaguer té el nom de l'argelaga
i com ella és selvàtic, boscatà,
semblant a la gatosa que s'amaga
i amb espines aprèn a contestar.

V

Estès com una mà amiga
que no refusa a ningú,
ens saluda Besalú
amb la seva gràcia antiga

Aquí la vella escultura
i la plaça d'arc esbelt,
retallant un tros de cel
sobre la tarda madura.

Aquí la calma serena
d'una perenne amistat,
per destrenar-hi la trena
del present i del passat.

VI

El camí s'ha emborratxat
amb el vi dolç de la tarda
i ara corre, ara s'atarda
vora la verdor d'un prat,
ara es gira, pensatiu,
amb un adéu de recança,
o bé inicia una dansa
d'embriac a prop del riu.

Caminet d'alegre vi:
esses i esses fins a la fi!

VII

Caixàs:
On és el poble
que no el veig pas?
Una casa, una església,
més enllà un mas,
i un nom sonor a l'oida
d'aquell que hi detura el pas:
Caixàs.

VIII

Com si fossin un rengle d'aus estranyes
que s'emportés el vent,
s'ha aixecat el teló de les muntanyes,
majestuosament.

De sobte, es fa el miracle:
sota el foc d'una posta tardoral
comença l'espectacle
a l'immens escenari horitzontal.

* * *

Les fulles salten arreu
i enceten una sardana;
per cobla la tramuntana
que baixa del Pirineu.

El pi, violoncel sonor,
assaja la melodia
i el rossinyol la copia
refilant en do menor.

Mil flautes el canyisser,
mil braços l'herba que dansa
amb el compàs que li avança
la batuta del xiprer.

* * *

Tota la plana és una gran orquestra
que executa un concert
pels camps vestits de festa
amb el seu devantal més clar i més vert.

I Figueres s'escolta la música
que el vent li fa arribar,
amb el posat d'una pagesa rica,
rossa i galta-bonica,
que es comença, tot just, a enamorar.